

»Gospodje močne roke«

Detektivska zgodba

(Nadaljevanje)

»To je nekaj skrivnostnega,« je naslednje jutro javil eden izmed detektivov policijskemu predstojniku.

»Kaj še!« je ta zamahnil z roko. Ne da bi dal kako razlago, se je odpravil k Bradleyjevem.

»V strahove ne verujem,« je dejal ob vstopu. »Morilci niso mogli priti skozi ključevo luknjico. Kaj torej?«

Gospodar ni odgovoril. Prožil je predstojniku list in rekel:

»Čitajte! Malo prej sem našel to pismo na svoji pisalni mizi. Pri stvari je najbolj čudno to, da pismonoša še sploh ni bil tu. Kaj pravite?«

Predstojnik ga je debelo pogledal in vprašal: »Pismo ni prišlo po pošti? — Hm... hm... Zanimivo! In kaj pišejo »gospodje močne roke?«

Čital je: »Vi si drznete, z nami igrčkati? Pokazali smo vam, da lahko držimo besedo. Še enkrat vam bomo dali dva dni časa. Ako v tem času ne dobimo denarja, se bo en član vaše družine trdo pokoril...«

»Tega ne bom dopustil!« je obupno dejal Bradley. »Raje žrtvujem vse svoje premoženje!«

»Tega ne boste storili!« je odločno odgovoril predstojnik. »Uradno vam prepovedujem!«

»Zakaj? S kakšno pravico? S svojim premoženjem lahko razpolagam po mili volji, zlasti v takem primeru.«

»Ravno v tem primeru ne! S tem bi me ovirali pri nalogi, ki jo moram izvršiti kot varuh javne varnosti. Če boste izročili denar, boste pomagali lopovom, da se izmuznejo. Jaz moram dobiti čas za zasledovanje. Zato mi morate na častno besedo obljubiti, da brez mojega pristanka nič ne boste ukrenili. Če mi tega ne obljubite, vas bom moral dati pod ključ.«

»In medtem bo en član moje družine postal žrtev!« je bolestno odgovoril Bradley.

»Jaz bom skrbel, da se to ne bo zgodilo! Stražo v hiši bom pomnožil, tako da boste lahko popolnoma mirni.«

»Oh, moj Bog!« je vzdihnil Bradley. »Kaj bo, kaj bo? Do jutri popoldne bom počakal, potem pa bom izročil denar, da s tem rešim družino nevarnosti...«

»Do tedaj bomo gotovo našli kako sled,« ga je tolažil predstojnik.

Imel je glede zamotane zadeve svoje misli, ki jih pa ni hotel razodeti.

3.

Pri povratku v urad je predstojnik našel v pisarni tistega detektiva, ki je stražil na sprehajališču ob parku.

»No, kaj je novega?« je vprašal radovedno. »Ste kaj opazili?«

»Nastopal sem kot poulični muzikant. Imel sem zelene naočnike in dolgo brado. Skriva sem opazoval ljudi, toda nisem opazil nič sumljivega. Lopovi morajo biti zelo previdni. Nazadnje pa se mi je en sprehajalec le zdel sumljiv. Včeraj popoldne je večkrat šel po sprehajališču gor in dol. Dajal je videz, da nekoga pričakuje. Proti večeru je hotel oditi. Takrat sem ga poprosil za miloščino. Upal sem, da bo prišlo med nama do razgovora, v katerem bom doznal za kako malenkost. Tujec mi je dal novce, me ostro pogledal in odšel. Jaz sem mu sledil. Na koncu parka sta se mu pridružila dva moža, ki sta prej tudi postopala po sprehajališču. To je potrdilo mojo sumnjo, da imam opravka z »gospodi močne roke«. Tiči gotovo niso imeli mirne vesti, ker je tisti, ki mi je bil dal miloščino, živahno nekaj dopovedoval in nenadoma pogledal nazaj. Jaz sem se hlinil, ko da že ves čas tečem za njim. Dvignil sem dolarski novce in zaklical: »Gospod gotovo ste se zmotili. Do-

larski novce ste mi bili dali!« To je seveda bil samo izgovor. Ogle dati sem si hotel svoje junake. Tujec mi je dopovedoval, da sem se jaz zmotil. Medtem so me vsi prebadali z očmi. Nato so odšli. Jaz sem hitro skočil za grm ter se z vso naglico preoblekel. Nato sem hitel za njimi. Toda bil sem prepozen, ker so medtem nekje izginili.

»Nič ne de!« je odvrnil predstojnik, ki je pozorno poslušal detektivovo pripovedovanje. »Tudi to, kar ste odkrili, je važno. Tako poznate lopove, ki so gotovo zapleteni v to zadevo. Medtem pa se je tudi v hiši zgodila neka posebnost.«

Nato je pripovedoval o drugem pismu. Ko je končal, se je obrnil k detektivu in rekel:

»Vi boste prevzeli stražo v hiši. Nastopati boste morali zelo previdno, da služinčad ne bo vedela, kdo ste. Vaša naloga bo, da izsledite, ali imajo lopovi res sotrudnika v hiši. Če je temu tako, ga bo gotovo prišel kateri izmed tistih treh obiskat. Kaj boste v tem primeru storili, vam bo pokazal položaj. Ste razumeli?«

»Da, gospod predstojnik.«

»Dobro. Zdaj pa pojdite! Nobene minute ne smemo izgubiti!«

★

Proti večeru naslednjega dne je g. Bradley spet dobil pismo, v katerem je med drugim stalo: »Le natrpajte svojo hišo s stražniki! To vam ne bo pomagalo. Imate še en dan časa!«

Bradley je prebledel in zajecljal:

»Moj Bog! Ali res imam opravka s peklenščiki? Kaj naj storim?«

Nemirno je hodil po sobi gor in dol. Medtem so se nenadoma odprla vrata in v sobo je vstopila gospa Bradley. V roki je držala vizitko.

»William, kak klub je spet to? Ali si član?«

Pri tem mu je izročila vizitko. On je prebledel in čital: »Gospodje močne roke.«

»Kje si to našla?« je vprašal hlastno.

»V otroški sobi,« je odgovorila žena. »Toda kaj ti je? Ko stena si bled.«

Bradley je prijel ženo za roko in jo peljal k otomani. Sedla sta, nato pa ji je začel pripovedovati o grožnji »gospodov močne roke«. Nazadnje je izjavil, da bo naslednjega jutra zadostil njihovi zahtevi.

Po ženinem odhodu je poklical slugo in mu rekel:

»Janez, jutri zjutraj me boš spremljal. Za vsak slučaj pripravi samokresa.«

Nato je tudi slugi vse opisal.

»Strašno!« je ta licemersko odvrnil. »Gospod, če vas bo kdo napadel, vas bom branil do zadnje kaplje krvi!«

»Dobri ste, Janez!« je hvaležno odvrnil gospodar in odposlal slugo.

Noč je družina prebila v strahu, a zgodilo se ni nič posebnega. (Konec sledi)

★

SMEJTE SE!

Nima počitnic

»Mali, zakaj jočeš?« vpraša gospod Pepčka.

»Ker moji bratje imajo počitnice, jaz pa jih nimam!«

»Zakaj pa jih nimaš?«

»Ker še ne hodim v šolo.«

Previdnost

»Ali znate šofirati?«

»Zal, ne znam.«

»Izvrstno! Ali bi bil tako prijazen, da bi za eno uro pazili na moj avto?«

Sijajno znanje

»Ne, fant, kako je bilo pri skušnji?«

»Izborno, oče. Profesor je bil silno prijazen z menoj in pobožen.«

»Kako pobožen?«

»Pri vsakem mojem odgovoru je sklenil roke in rekel: Moj Bog! Moj Bog!«

Dober strelec

»Izborno ste zdeli! Videl sem, kako je perje kar frčalo!«

»Čudno, saj sem vendar meril na zajca!«

Prisebnost

»Kako pozno pa je že?«

»Ena,« odgovori mož, ki je prišel ponoči iz gostilne. Koj nato pa udari ura trikrat.

»Ti, slišiš, ura je pa bila tri.«

»Ura jecija,« odgovori mož mirno.

Potegavščina

»Ali si že slišal, da so trgovca tu na vogalu zaprli?«

»Zakaj pa?«

»Zaradi goljufije!«

»I, kaj pa je naredil?«

»Sneg je v peči sušil in za sladkor prodajal.«

★

Posestnik: »Vi ste hoteli imeti pri meni delo, a doslej še niste prišli, čeprav sem vam rekel, da lahko takoj pridete.«

Potepuh: »Nisem še prišel zato, ker imam še dva dinarja v žepu.«

★

UGANITE!

Katere pogačice ne moreš šesti? (Pogačice v koscu, ker je kos.)

Katero težo moramo imeti, da ne pademo? (Ravnatelj.)

Koga tolčemo vedno od glavi, pa ne joče? (Zebelj.)

Kje pusti pastir bič, ko pride domov? (Na palici - blicevnik.)

V čem sta si voz in želedec enaka? (Nobeden nima rad, če je preveč obložen.)

Katera bolezen ni še nikoli razsajjala na zemlji? (Morska.)

★

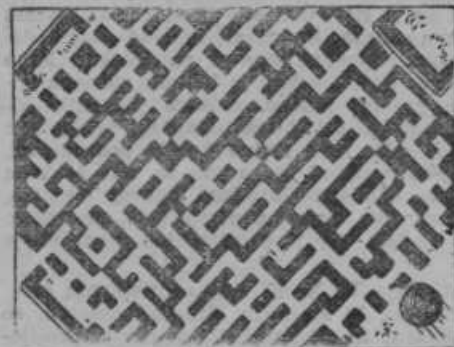
IGRAJTE SE!

Koliko je trikrat dve?

Vsak odgovori: šest. Ti pa dokaži, da je trikrat dve štiri. Kako boš to storil? Vzemí četverokoten kos papirja, ga prereži po sredi na dva dela in reci: »To je enkrat dve!« Nato vzemi prvo polovico, jo prereži in reci: »To je dvakrat dve.« Potem prereži še drugo polovico in reci: »Trikrat dve!« Na mizi bodo ležali štiri kosi papirja.

★

POIŠČITE!

Nogometno igrišče, ki ima tri gole namesto dveh. Spodaj v desnem kotu je žoga. Žoga mora seveda priti v gol. Kako in v katerega, to morate sami poiskati! Brez števila belih poti je po igrišču. Toda prava je samo ena. Poiščite jo!